

Kto si dnes spomenie na prievidských futbalistov Baníka Prievidza, vtedajších víťazov jarného kola majstrovstiev Nitrianskeho kraja? Iste je medzi nami dosť „pamätníkov“, ktorí by vedeli uviesť niektorých hráčov. Ale vedel by niektorý z nich vymenovať celé družstvo, či vtedy častejšie nazývané „mužstvo“? Aby sme vám v tejto veci trochu pomohli, uverejňujeme súpis hráčov podľa článku uverejnenom v Nováckom kahanci mieru (NKM) z uvedeného roka.

Futbalisti Baníka v roku 1957

Oddiel Baník Prievidza vznikol v roku 1955 zlúčením dvoch predchádzajúcich družstiev – Baníka Nováky a Slavoja Prievidza. Fúzie sa ako člen výboru zúčastnil aj Michal Krajčík. Vo februári toho roka nastúpilo družstvo na svoj prvý prípravný zápas v zostave: Póč, Konvička, Červeň, Tallo, Pekár, Oravec, Vaňa, Solárik, Kerata, Karak, Bartáky, Gürtler a skúšal sa aj Škriba z Nitry, ako nový brankár.

Ďalší, obšírnejší záznam o družstve Baníka v NKM je z roku 1957 už aj s charakteristikami hráčov z pera telovýchovného referenta Ľuda Kováča, začínajúc brankárom:

Stanislav Kerata – 24 ročný mladoženáč, pracuje ako elektrikár na Bani Mier. V tohtoročnej jarnej sezóne chytá po dlhšej prestávke (chorobe), ale postupne sa dostáva do formy.

Dominik Homola – 18 ročný náhradný brankár, v kolektíve najmladší, začína získavať dôveru, má predpoklady, že po dôslednom tréningu sa stane spoľahlivou oporou.

Jaroslav Kapusta – 21 ročný hrá pravého obrancu. Na tomto poste vystriedal bývalého hráča Karola Červeňa. „Hráva so striedavými úspechmi, zjavne mu však chýba tvrdší tréning, ktorého sa mu ako vysokoškolákovi nedostáva.“ So svojim hráčskym srdcom si svoj post vždy zastane.

František Konvička – 21 ročný ľavý obranca, pracuje na Bani Mier. Techniku hry si zlepšuje, ale nemal by zabúdať na rýchlosť. Je členom reprezentačného družstva Nitrianskeho kraja.

František Kmet'o – 31 ročný, hrá na poste stredného obrancu. V mužstve a aj medzi fanúšikmi je obľúbený, azda preto je aj kapitánom družstva.

Štefan Guba – 22 ročný budúci elektrikár, pracuje na Bani Mier. Je spoľahlivým hráčom, ale často chybuje dlhým držaním lopty „čo vyvoláva potom zlosť u obecenstva“.

Ján Mesíček – 19 ročný mladý baník hráva na pravej strane útoku, v kádri je od tohto roka a zdá sa, že bude platným členom družstva.

Eugen Tallo – 23 ročný, hrá na poste pravého záložníka. Aj ako vysokoškolák sa dostal do výbornej formy. Vyznačuje sa svojou húževnatosťou a stáva sa oporou Baníka.

Štefan Gürtler – 34 ročný, je najstarším hráčom „kanonierom“. Kopačky už aj chcel „zavesiť na klinec“, ale neodolal ponuke pomôcť družstvu. V časoch svojej najväčšej slávy hrával za Slovan Bratislava.

František Sloboda – 28 ročný robotník na Bani Mier, hráva „centra alebo halfa“. Je dobrým technickým hráčom, ale v hre na tomto poste je mäkký a pomalý.

Jozef Solárik – 23 ročný vysokoškolák, je najlepším strelcom družstva. Hráva v strede alebo na pravej strane útoku. Má tvrdú strelu, len by sa mal naučiť vystreliť aj ľavou nohou. Ak to dokáže, jeho výkon sa zvýši.

František Nemčický – 26 ročný zamestnanec Bane Mier, hráva na poste ľavej spojky. V zakladaní útočných akcií uplatňuje svoju priebornosť a dravosť. „Má aj tvrdú strelu, ale dosť často prestreľuje.“ Napriek tomu je oporou Baníka.

Ludovít Karak – 21 ročný mladý baník, zamestnanec Bane Mier. Patrí k najtechnickejším hráčom, hráva na poste ľavého krídla. Ako druhého hráča ho nominovali do reprezentačného družstva Nitrianskeho kraja. „Má tvrdé prízemné strely a je dobre zohratý z Nemčickým.“

Spracovateľ článku oslovil jedného z bývalých hráčov a neskôr aj funkcionára – predsedu Mestského národného výboru v Prievidzi – Michala Krajčíka a požiadal ho o spomienky na svoju futbalovú minulosť.

„S futbalom som začínal veľmi mladý, ale aj veľmi mladý som skončil“, začína svoje rozprávanie pán Krajčík. „Základnú vojenskú službu som nastúpil v roku 1950 do posádky, ktorá bola zálohou ATK (Armádný telovýchovný klub) v Prahe, kde boli športovci rôznych športov a my futbalisti sme práve získali titul armádneho majstra ČSR. Finále sa hralo na Strahove a zhodou okolností bol na tomto zápase aj môj brat, bratranec a ďalší dvaja Prievidžania. Hral som „centerhalfa“ a brankárom bol Moravák, juniorský reprezentant ČSR, Žlábek. Súperom nám bolo mužstvo Ostříž, predchodcovia Krídel vlasti, tiež vojenského oddielu. V dvanástej minúte sme už prehrávali 2:1. Vtedajší ligový futbalista Dalajka z Ostřížu vystrelil a na znak radosti z gólu už aj dvíhal ruky. Náš brankár sa po lopte hodil, vyrzil ju, lenže pritom narazil hlavou do tyče brány. Zostal ležať v bezvedomí a museli ho odvieť do nemocnice. Nemali sme náhradného brankára, preto mňa vybrali za jeho náhradníka. Brankárom som veru nebol a preto môj výkon aj tak vyzeral. Šestnástku som síce ovládol, ale ani raz som sa po lopte nehodil. Všet-

ko som hral rukami a nohami. Nebol to síce oslnivý brankársky výkon, ale účel splnil. Nakoniec sme tento zápas vyhrali 5:2 a tak sme sa vlastne v roku 1951 stali majstrami.“ Víťazom prvého vojenského okruhu sa oddiel stal v Pardubicách ďalším víťazstvom 6:0 nad súperom. Všetko „sme pobili“, len škoda bola v tom, že sa to udialo v roku 1950, kedy po nástupe generála Čepičku bol zrušený poriadok A 1/1. Podľa nového poriadku v priebehu dvoch rokov nemal nikto nárok na dovolenku. Pán Krajčík pokračuje: „Ale aj napriek tomu som mal 118 dní dovolenky a z Prahy som chodieval domov, do Prievidze na opušťáky, za svojou budúcou manželkou. Nemôžem si v tomto veľmi sťažovať, lebo zo mňa nebol pravý vojak, len som bol „u vojakov“. Vlastne som ani poriadne nevedel, čo je to „vojna“. Pol roka som robil vrátnika v žižkovskej vojenskej pracovni. V Prahe som pôsobil v troch kasárňach – na Námestí republiky, v Žižkovských kasárňach a na Ruzyni.“

M. Krajčík dostal v tom čase niekoľko ponúk od rôznych pražských prvotligových klubov, ale neprijal ani jednu. Ťahal ho to domov. Päť rokov už chodil s dievčaťom, vlastne mal pred ženbou a preto sa ponáhlal do civilu. „V tom čase prišiel za mnou jeden major a nahováral ma, aby som zostal na vojne, že ma dajú do vojenskej politickej školy a že z obvyčajného vojaka sa po roku stanem majorom. Nesúhlasil som a major ma zhodnotil, že nie som uvedomelý. A ja na to – Či som uvedomelý, či nie, je v tomto prípade jedno, ale na vojne nezostanem“, takto vtedy pán Krajčík zhodnotil situáciu.

Po príchode z vojny chodili za ním „lanári“ zo Žiliny aj Nitry, kde mal bývalých spoluhráčov. „Dobre ma poznal aj Štefan Gürtler, ktorý ma nasmeroval na stavebníctvo. Nakoniec som zostal doma a svoju futbalovú kariéru som skončil v roku 1954 ako 26 ročný, vo svojom najväčšom vrchole slávy. Nuž a takto sa to udialo. V januári, po príchode z vojny, sme boli hrať v Nových Zámkoch. Bola poľadovica, dostal som výron a nakoniec lekári zistili, že mám prasknutú chrupavku a meniskus. Po náročnej operácii som prestal hrať za „áčko“ a začas som hrával a trénoval v Pravenci, v nižšej súťaži. Futbalový osud rodiny sa zahral aj s mojím stredným synom, ktorý skončil podobne ako ja, tiež 26 ročný. Bol vynikajúcim futbalistom, ale aj výborným študentom. Po operácii menisku v Martine a po roku šliach sa už viac na trávnik nevrátil. Ako sa história opakuje.“ – končí svoje rozprávanie a spomienky pán Michal Krajčík.

Spracoval Ján Sabo

Pramene:

Novácky kahanec mieru – rok 1955 a 1957
Osobná výpoveď Michala Krajčíka (1928)